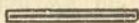

„Тѣ не бѣха добри хора, иначе нѣмаше защо да си напускатъ селището въ полунощъ. Предугадохме, какво намѣрение иматъ. Искаха да нападнатъ жилищата ни, да ни отнематъ колкото могатъ отъ добитѣка и покѣщнината ни. Тогава разрушихме частъ отъ мостчето, всички мъже бѣха вече на кракъ и тѣхнитѣ стрели прогониха нападателитѣ. Нашитѣ се закахнаха да отмѣстятъ съ сѣщото на това племе, щомъ разбератъ по нѣкой начинъ, де се намира неговото селище. Изглежда, че подобни нападения било отъ наша или друга страна нѣма скоро да престанатъ . . .“

Старецътъ току-що завърши разказа си, и предъ вратичката се появиха изморенитѣ ловци. Отъ гърба на по-силния свалиха хубава сърна, трупътъ на която бѣше тукъ-таме изцапанъ съ за-сѣхнала вече кръвъ. Тѣ седнаха край огъня, а женитѣ взеха сърната, да я одератъ и приготвятъ обѣдъ отъ нея.

Човѣшкото тѣло и парната машина.

По желѣзопѣтния насипъ локомотивъ влачи цѣла върволица товарни вагони.

Изъ шосето, което минава край този насипъ, върви човѣкъ, впрегналъ се въ малка рѣчна количка. Крачка по крачка стѣпа той и тегли количката сѣщо като машина. Да, неговото тѣло е сѣщинска машина. И когато човѣкъ е здравъ, неговата машина е отлична.

Да разгледаме тази човѣшка машина.

Знаемъ, че, за да бѣде извършена каква да е работа, потрѣбна е известна сила. Безъ сила нѣма работа. Неукитѣ хора обикновено мислятъ, че машината и човѣшкиятъ мускулъ сѣ тѣй направени, че могатъ да произвеждатъ сили отъ нищо — ей-тѣй отъ само-себе-си. Който мисли така, заблуждава се. И човѣкътъ и машината могатъ само да превръщатъ една сила въ друга — нищо повече. Сѣщо както воденичното колело, което произвежда двигателна сила, ако има вода, която да го кара.

Локомотивътъ и човѣшкиятъ мускулъ си приличатъ твърде много по това, че получаватъ своята сила чрезъ „горение“.

*

Какво наблюдаваме, когато гори напр. единъ кѣсъ дървенъ вжгленъ?

1. Той се нажежава. Това ще рече: ако студениятъ черъ вжгленъ, който преди малко сме държали въ рѣката си, започне